

Η ειλικρινής μετάνοια.

Γερόντισσα Φιλοθέη.

Μετάνοια.

Η ειλικρινής μετάνοια έχει δύο καλά: ένα το ότι αισθάνεται κανείς βαθιά μέσα του τη συγχώρηση, ότι τον συγχώρησε δηλαδή ο Θεός, και ένα δεύτερο καλό, αισθάνεται ο άνθρωπος ότι τον καλύπτει ο Θεός. Σε μια ψυχή που θα μετανοήσει ειλικρινά, όταν βάλει ειλικρινή μετάνοια, βαθιά μετάνοια, και το πιο φοβερό αδίκημα να έκανε, και την πιο αισχρή αμαρτία να διέπραξε, καλύπτει ο Θεός την αμαρτία, δεν την εκθέτει.

Αυτό είναι πολύ βασικό αλλά και πάρα πολύ παρήγορο· να το έχουμε υπ' όψιν μας.

Το πιο σημαντικό αποτέλεσμα της μετάνοιας είναι η έλευση του Αγίου Πνεύματος. Όταν η ψυχή αισθανθεί τη συγχώρηση από τον Θεό, νιώθει ότι την επισκιάζει πλέον η χάρη του Θεού. Η χάρη του Θεού έρχεται, ξέρετε, με την ειρήνη, τη χαρά, τη χρηστότητα, την αγάπη, και με όλους τους άλλους καρπούς του Αγίου Πνεύματος.

Αν κανείς αισθάνεται όλα αυτά μέσα του και νιώθει ότι είναι συγχωρημένος από τον Θεό, δεν τολμάει μετά να μην τηρήσει τις εντολές του, δεν

το θέλει, γιατί έξω από αυτή την κατάσταση δεν αισθάνεται ότι ζει, νιώθει σαν το ψάρι που βγαίνει από το νερό.

Για το κουκούλωμα της αμαρτίας να αναφέρω ένα πολύ ωραίο παράδειγμα: Στο βιβλίο «Αμαρτωλών σωτηρία», που το είχα διαβάσει πριν από πολλά χρόνια, γίνεται λόγος για μια ψυχή που την ώρα της εξομολόγησης, με κάθε αμαρτία που έλεγε, έβγαινε από το στόμα της και ένα φιδάκι. Και μετά όταν ήρθε η ώρα να βγει το χοντρό φίδι – κάποια βαριά αμαρτία που έκανε – δεν έβγαινε· δεν τόλμησε δηλαδή να την εξομολογηθεί.

Αλλά ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Δεν μπήκε μόνο το χοντρό φίδι πάλι μέσα, γύρισαν πίσω και όλα τα μικρά· που σημαίνει ότι ο Θεός δεν δέχτηκε καθόλου την εξομολόγηση και των υπόλοιπων αμαρτιών.

Θέλει δηλαδή ο Θεός να πούμε αυτό που μας θίγει πολύ, αυτό που μας πονάει πολύ, αυτό που μας προκαλεί ντροπή πολλή. Αν αυτό δεν το εξομολογηθούμε, όλα τα άλλα που λέμε είναι απλώς διαπιστωτικά, έτσι για να βγούμε από την υποχρέωση, να πούμε ότι τα εξομολογηθήκαμε· αυτό όμως είναι ξεγέλασμα.

Ποιον θα ξεγελάσουμε, τον Θεό ή τον εαυτό μας; Δεν ξεγελιέται, ξέρετε, ο Θεός με τίποτε, αλλά και τον εαυτό μας δεν μπορούμε να τον ξεγελάσουμε! Κατά βάθος ξέρουμε ότι είμαστε αυτοί που είμαστε, αλλά δεν έχουμε την ταπείνωση, δεν έχουμε την απλότητα να το ομολογήσουμε· αυτό είναι όλο.

Και επίσης, για να είναι πλήρης η μετάνοιά μας, πρέπει, αν έχουμε κάνει κάποιο αδίκημα, να το αποκαταστήσουμε. Ας θυμηθούμε τον Ζακχαίο, που σε όσους είχε συκοφαντήσει ή είχε αδικήσει, τους τα ανταπέδωσε εις τετραπλούν. Αν πρόκειται δηλαδή για κάποια πράγματα υλικής φύσεως, επιβάλλεται να τα τακτοποιήσουμε. Μόνο τότε θα αποκατασταθεί μέσα μας η μετάνοια.

Αν κάποια άλλα δεν προϋποθέτουν υλική αποζημίωση, εκεί θα κάνουμε πολλή προσευχή, και με τη στάση μας, με όλη τη συμπεριφορά μας θα δείξουμε ότι αλλάξαμε τρόπο ζωής, αλλάξαμε συναισθήματα, αλλάξαμε διάθεση απέναντι στο πρόσωπο που αδικήσαμε, για να μη μένει τίποτε μέσα μας.

Κάποιοι άνθρωποι μετανοούν εύκολα· και εύκολα αμαρτάνουν, αλλά και εύκολα μετανοούν. Είναι και κάποιες ψυχές – οι λεγόμενοι καθωσπρεπιστές – που κρατούν τη θέση τους, πραγματικά προσέχουν πάρα πολύ στη ζωή τους να μην αμαρτήσουν.

Τηρούν όσο μπορούν μετά φόβου και τρόμου μια άψογη στάση, αλλά αυτοί, ξέρετε, δυσκολεύονται να μετανοήσουν αληθινά, γιατί ακριβώς κρατούν τον εγωισμό τους, κρατούν τη θέση τους. Ενώ ένας απλός άνθρωπος, κάθε φορά που αμαρτάνει, λέει «ήμαρτον», οπότε δεν μένει μέσα του κανένα κατακάθι να τον πιέζει και να τον ζορίζει.

Ο άλλος που νομίζει ότι είναι αναμάρτητος επειδή δεν έκανε χτυπητές αμαρτίες, παίρνει τη θέση του Φαρισαίου. Αυτός δεν ωφελείται βέβαια φανερά, σιγά-σιγά όμως μπορεί κάποτε να καταλάβει το λάθος του, να πάρει σωστή στάση και να έρθει ωφέλεια και στη δική του την ψυχή.

Από το βιβλίο: Φιλοθέης μοναχής, Προσεγγίζοντας τη διδαχή του πατρός Συμεών. Συνάξεις κυριών. Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2016, σελ. 196.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>